

ANTHOLOGIUM
EPIGRAMMATUM GRÆCORUM.

GRÆCE ET SVETHICE.

QUOD,

VENIA AMPLISS. FACULT. PHILOS. ABOËNS.

P. P.

MAG. AXELIUS GABRIEL SJÖSTRÖM,
Facult. Philos. Adjunctus E. O.,

ET

STENO EDVARDUS SJÖMAN,
Stipendiar. publicus,
Boreal.

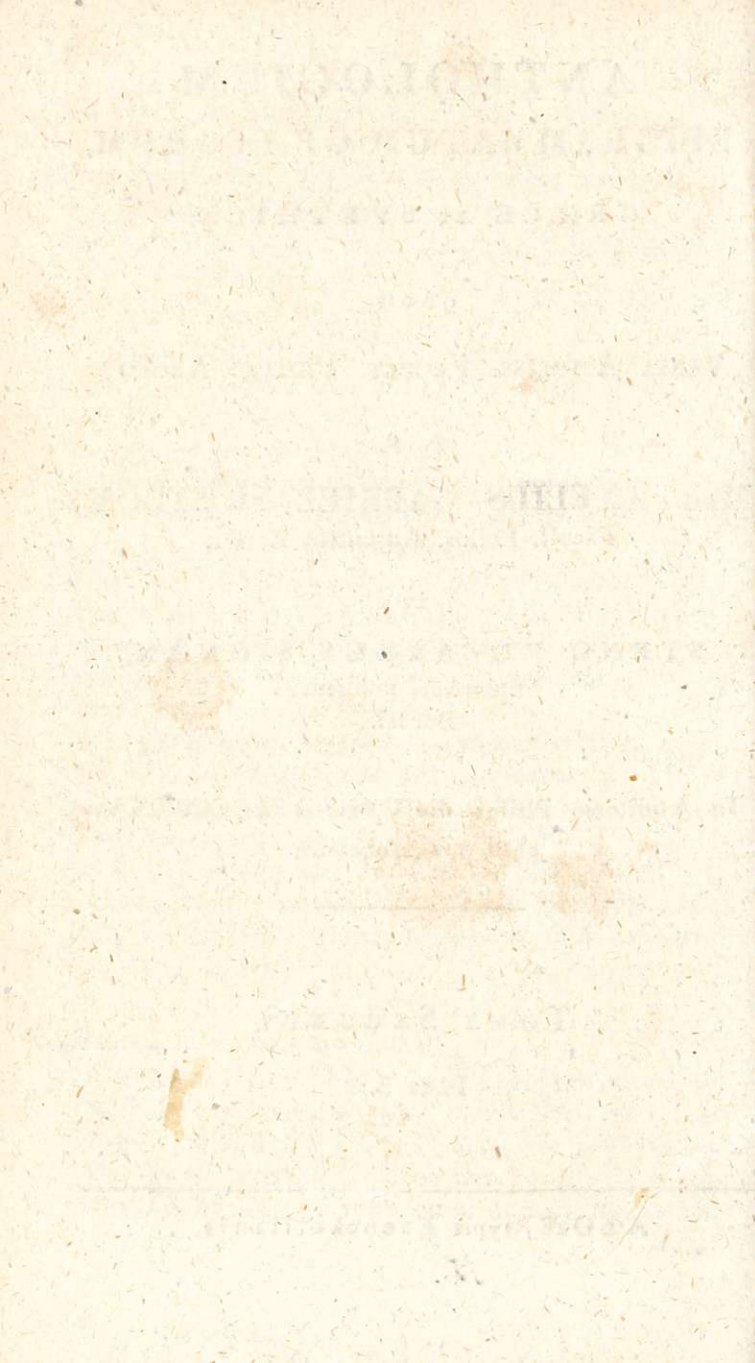
In Auditorio Philos. die V Martii MDCCCXXV.
horis p. m. consuetis.

TOMI SECUNDI

PARS 5.

ABOË, typis Frenckellianis.

/2.

Visste du ej? Nu skörda din lön för fostringens omsorg:
Eld på en gång, på en gång köld som förisar din
blod.

Sjelf du ju gjorde ditt val. Håll derför till godo! I sjukhet
Håning kokt, du med skäl lider det straff du förtjent.

Tempe I B, p. 291 Nr. 9. Ed. T. T. III p. 132.

89. DENSAMME.

När den stormiga vintren sin kos från himmelen bort-
gått,

Småler purpurfärgad hvar stund af den blomstrande
våren.

Dunkla jorden så skönt sig kransar med ståtelig gröda,
Och med sprickande löf utsiras de grönskande träden.
Ångarne dricka den läskande dagg, som morgongu-
dinnan

Moderligt skänker uti, och rosorna öppna sin blomma.
Herden på fjellet dervid sig gläder åt landtliga pipan,
Och getvaktaren skådar förnöjd på de brokiga kiden.
Ren på de breda böljornas rygg sjömännen färdas,
Fångande Zephyros' gynnsama fläkt i de bukiga segel.
Vingårdsmännen redan begå drufgifvarens högtid,
Hufvudet krönt med blommor utaf den yppiga mur-
grön.

Boskapsaflade bin skönt sköta sitt konstiga handtverk,
Der de i kupans förvar städs sittande reda med omsorg
Håningens saft, som de gömma uti mångpipiga vaxet.
Fåglarnes släkt öfverallt instämmer i ljudande sånger:
Svalorna små kring husen, på sjön isfåglarna, svanen
Stolt vid flodernas strand, och näktergalen i lunden.

copia & varietate, neque admodum ingeniosa ea-
rum adoratione & concinnatione lectorem reti-
net & delectat. J.

Εἰ δὲ Φωτῶν χαίρουσι κόμαι, καὶ γαῖα τέθληεν,
 Συρίζει δὲ νομεύς, καὶ τέρπεται εὖκομα μῆλα,
 Καὶ ναῦται πλώουσι, Διώνυσος δὲ χορεύει,
 Καὶ μέλπει πετεσινά καὶ ᾠδίνουσι μέλισσαι,
 Πῶς οὐ χρεὶ καὶ αἰοιδὸν ἐν εἴαρι καλὸν αἰεῖσαι;

Jacobs A. G. T. II p. 125 Nr. 363. *Animadv.* Vol. I P. 1 p. 119.

90. ΑΝΤΙΦΙΛΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

Κλῶνες ἀπήροιοι ταναῆς δρυός, εὖσκιον ὕψος
 Ἀνδράσιν ἀκρητον καῦμα φυλασσομένοις,
 Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φαττῶν,
 Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
 Κῆμέ τὸν ὑμετέραισιν ὑποκλινθέντα κόμαισιν
 ῥύσασθ', ἀκτίνων ἡελίου φυγάδα.

Jacobs A. G. T. II p. 26 Nr. 71. *Animadv.* Vol. II P. 2 p. 46.

91. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἄγνὸν χρεὶ νηοῦ θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
 Ἐμμεναι' ἀγνείη δ' ἔστι, φρονεῖν ὅσια.

Jacobs A. G. T. II p. 791 Nr. 99. *Animadv.* Vol. III P. 2 p. 9.

92. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Σοὶ τὰ λιποστεφάνων διατίλματα μυρία φύλλων,
 Σοὶ τὰ νοσπλήκτου κλαστὰ κύπελλα μέθης,
 Βόστρυχα σοὶ τὰ μύροισι δεδευμένα, τῇδε κονίη
 Σκύλα ποδοβλήτου κεῖται Ἀναξάγορα,

90. cfr. α Nr. 3. v. 3. Facit huc quod Themistocles solebat dicere, cum quercubus sese comparans, ὅτι ἐκείνας ὑπερχονται οἱ ἄνθρωποι καὶ δεονται αὐτῶν, ὅταν ᾗ, στεγὴν ἐκ τῶν κλαδῶν πο-

Men om träden bekransas af löf, och jorden af blommor,
Herden spelar sin flöjt, och de ulliga fåren sig fägna,
Och sjömännen segla omkring, och Dionysos dansar,
Och gladt fåglarna sjunga, och bit sin håning bereder:
O, hur egnar ej skalden jemväl att qväda om våren!

Tempe II B. p. 206 Nr. 41. Ed. T. T. II p. 151.

90. ANTIPHILOS från BYZANTIUM.

I, höghängande grenar utaf bredlummiga eken,
Hvilka åt människan gen svalka i sommarens
brand,
Sköntomlöfvade, herrliga skjul, der dufvorne gästa,
Syrorna gästa jemväl, under det luftiga hvalf:
Mig mottagen också, för att hvila i fredliga skuggan,
När jag mot strålarnas glöd söker ett svalkande
skygd!

Tempe II B. p. 209 Nr. 43. Ed. T. T. II p. 74.

91. OKÄNND.

Ren bör vara en hvar som träder i doftande templets
Helgdom; renheten är fromhet i tankar och
ord.

Tempe II B. p. 162 Nr. 69. Ed. T. T. III p. 355.

92. PAULOS SILENTIARIOS.

Tusende bitar af blad lösryckta ur kransen, o Lais,
Ligga för din skuld här, jemte det rusande vins
Krossade bägrar, och här hårlockar i stoftet, som dofta
Skönt af oljor ännu; allt Anaxagoras kvar

Σουγγες.

92. cfr. α Nr. 89. v. 8. ὑβριστῶν
ne verbum quidem, quamvis falsum & mendax,
quod spem saltem excitare posset. Difficilem ac-
cessum ad Laidem fuisse omnes narrant. Hinc

Σοὶ τάδε, Λαΐς, ἅπαντα παρὰ προθύροις γὰρ ὁ
δειλός

Τοῖσδε, σὺν ἀκρήβαις πολλάκι παννυχίαις,
Οὐκ ἔπος, οὐ χαρίεσσαν ὑπόσχεσιν, οὐδὲ μελιχρῆς
Ἑλπίδος ὑβριστὴν μῦθον ἐπεσπάσατο.

Φεῦ, Φεῦ, γυιοτακῆς δὲ λιπὼν τάδε σύμβολα κώμων,
Μέμφεται ἀστρέπτου κάλλει δηλυτέρης.

Jacobs A. G. T. I p. 209 Nr. 71. Animadv. Vol. III P. 1 p. 153.

93. ΑΔΗΛΟΝ.

Κούρη τίς μ' ἐφίλησεν ὑφ' ἑσπερα χεῖλεσιν ὑγροῖς.
Νέκταρ ἔην τὸ φίλημα τὸ γὰρ στόμα νέκταρος ἔπνει
Καὶ μεθύω τὸ φίλημα, πολὺν τὸν ἔρωτα πεπωκώς.

Jacobs A. G. T. I p. 181 Nr. 305. Animadv. Vol. III P. 1 p. 317.

94. ΓΑΙΤΟΥΛΙΚΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλω,
Αἰμάζας Ἑλικῶνα τὸν ἡμέρον. οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
Ἡρέμα δὴ παρὰ μείψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσης τύμβω σφῆκας ἐφεζομένους.

Jacobs A. G. T. I p. 327 Nr. 71. Animadv. Vol. II P. 2 p. 34.

fuerunt, qui de eadem interpretarentur proverbium: οὐ παντός ἀνδρὸς ἐς Κορινθον ἐσθ' ὁ πλοῦς' (Non cuivis homini contingit adire Corinthum, Horat. I Ep. XVII. 36). 93. sequioris ævi

Lemnat i kärlekens rus. Ty den arme, vid trösklen
förgäfves

Med ungsvennerne här vakade nätterna ut,
Dock han till lön ett endaste ord, ett dårande löfte,
Eller en gnista af hopp, trotsiga flicka, ej vann.
Ack, och han lemnade här de bedröfliga minnen,
förtviflad,

Klagande rättvist an, skönhet, o, ditt tyranni.

Tempe I B. p. 357 Nr. 78. Ed. T. T. I p. 154.

93. OKÄNND.

Här om qvällen en mö mig kysste med daggiga läppar.
Nektar var kyssen; dess munn utandades gudarnes
nektar.

Nu jag af kyssen har rus; ty för mycken kärlek jag
insöp.

Tempe I B. p. 344 Nr. 65. Ed. T. T. I p. 134.

94. GÆTULICUS.

Här är vid sjön Archilochos' graf, som först i en forntid
Stänkte med huggorms gift mången belackande
sång,

Blodande Helikons heliga berg. Det känner Lykambes,
Gråtande döttrar tre, hvilka sig hängde af harm.
Färdas, o vandringsman, här förbi helt sakta, att icke
Du den getinga-svärm väcker som grafven bebor!

Tempe I B. p. 22 Nr. 22. Ed. T. T. I p. 240.

fœtus. J. 94. Gætulicus, Romanus vir, cui
Cneii Lentuli nomen addidit, sine plena ratione,
Brunckius. v. 4. ἀππαρα suspendium h. l. signi-
ficant.

95. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡμερὶ πανθέλικτετρα, μεθυτρόφε, μήτερ ὀπώρας,
 Οὔλης ἢ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἑλικος,
 Τήϊου ἠβήσεις Ἀνακρεῖοντος ἐπ' ἄκρη
 Στήλη, καὶ λεπτῶ χόματι τοῦδε τάφου,
 Ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
 Παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
 Κῆν χθονὶ πεπτηώς, κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
 Ἀγλαὸν ὠραίων βότρυν ἀπ' ἀκρεμόνων,
 Καί μιν αἰεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἥς ὁ γεραίος
 Λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

Jacobs A. G. T. I p. 313 Nr. 24. Animadv. Vol. I P. I p. 234.

96. ΣΙΜΜΙΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ.

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλου,
 Τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρᾳ Κεκρόπιον,
 Πολλὰκις ἐν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθελὼς
 Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
 Τύμβος ἔχει, καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ' ὁ περισσὸς
 Αἰὼν ἀθανάτοις δέρεται ἐν σελίσιν.

Jacobs A. G. T. I p. 312 Nr. 21. Animadv. Vol. I P. I p. 330.

95. cfr. α Nr. 78. Vitem Anacreontis tumulo impositam fingit, poëtæ cineres numquam non vini latice conspergentem. 96. cfr. α Nr. 136. v. 1. Verba, ταν χοροῖς μέλψαντα, hoc quidem loco sensu proprio accipienda non sunt, sed respicitur

95. SIMONIDES.

Rarka, o du allfröjdande mor åt drufvan och vinet,
 Du som i slingrande skick smyger kring almarnas
 stam,

Måtte du blomstra vid randen utaf Anakreons grafvård,
 Teiske skaldens, der han hvilar i jordens förvar;
 Att den i glada gelag vintyngde, förtjusande drinkarn,
 Som allnattligen förr knäppte sin lyra och sjöng,
 Äfven i mullen ännu må bära på skalkande hjessa
 Herrliga klasens sirat, sedd på den mögnade stjelk,
 Och att han städse må fuktas af dagg! Mer ljuflig än
 drufmust

Klingade gubbens sång skönt ur den mysande
 munn.

Tempe I B. p. 37 Nr. 38. Ed. T. T. I p. 230.

96. SIMMIAS från THEBE.

Dig, som i chorerna sjöng, o Sophokles, son till Sophilos,
 Dig, i den tragiska konst bland de Kekropier störst,
 Och hvars hår vid theatrarnes fest den Acharniska mur-
 grön,

Slingrig och blomstrande, krönt; dig, du förträf-
 flige, nu

Gömmer en torfva af jord; men en skön odödlighet
 strålar

Ur de everdliga verk, som du åt verlden förärt.

Tempe I B. p. 51 Nr. 53. Ed. T. T. I p. 229.

ad priscorum poetarum morem, qui ipsi chorum
 solebant ducere. v. 4. *Ovidius* Metam. X. 99
 flexipedes appellat hederas, quarum *Pausania*
 teste ex Acharnis ducebatur origo.

97. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Πλέξω λευκόιον, πλέξω δ' ἀπαλὴν ἅμα μύρτοις
 Νάρκισσον, πλέξω καὶ τὰ γελῶντα κρίνα,
 Πλέξω καὶ κρόκον ἡδύν· ἐπιπλέξω δ' ὑάκινθον
 Πορφυρέην, πλέξω καὶ Φιλέραστα βόδα,
 Ὡς ἂν ἐπὶ κροτάφοις μυροβοστρύχου Ἡλιοδώρας
 Εὐπλόκαμον χαίτην ἀνδοβολῇ στέφανος.

Jacobs A. G. T. I p. 124 Nr. 147. Animadv. Vol. I P. 1 p. 116.

98. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
 Οὐλοτέρη, καὶ μυῶ χρωῖτα τερεινότερη,
 Καὶ κεστοῦ Φωνεῦσα μαγώτερα, καὶ παρέχουσα
 Πάντα, καὶ αἰτῆσαι πολλὰκι Φειδομένη.
 Τοιαύτην στέργοιμι Φιλαίνιον, ἄχρεις ἂν εὖρω
 Ἄλλην, ὧ χρυσῇ Κύπρι, τελειοτέρην.

Jacobs A. G. T. I p. 116 Nr. 121. Animadv. Vol. II P. 1 p. 219.

99. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπο ὑπαρχων ΑΙΓΥΠΤ.

Λαῖς ἀμαλδυνθεῖσα χρόνῳ περικαλλέα μορφήν,
 Γηραλέων στρυγέει μάρτυριν βυτίδων
 Ἐνθεν πικρὸν ἔλεγχον ἀπεχθήρασα κατόπτρου,
 Ἄνθετο δεσποίνῃ τῆς πάρος ἀγλαΐης.
 Ἀλλὰ σύ μοι, Κυθέρεια, δέχου νεότητος ἑταῖρον,
 Δίσκον, ἐπεὶ μορφή σὴ χρόνον οὐ τρομέει.

Jacobs A. G. T. I p. 190 Nr. 18. Animadv. Vol. II P. 3 p. 372.

97. cfr. α Nr. 5. 98. cfr. α Nr. 15. v. 2. το
 οὔλον apio solet tribui; ceterum de crinibus cri-
 spis cogitasse videtur auctor. v. 3. Quæ quum lo-

97. MELEAGER.

Fläta jag vill levkojan och fläta den veka narcissen,
 Leende liljor också fläta och stjelkar af myrt,
 Fläta den ljufliga saffran, och fläta jemväl hyacinthens
 Purpurblomma, derhos rosen för älskande kär,
 Att kring de doftande tinningar fäst på Heliodora,
 Kransen må blomsterbestro tjuserskans lockiga hår.

Tempe I B. p. 333 Nr. 52. Ed. T. T. I p. 90.

98. PHILODEMOS.

Liten och mörklätt är min Philainion, men petersiljan
 Är ej krusig som hon, dunet ej lent som dess hy,
 Ja, dess tal förtrollar en mer än Kyprias gördel,
 Gerna hon ger hvad hon har, sjelf hon ej ofta
 begär.

Skull' jag ej älska Philainion då, tills kanske jag finner,
 Gyllene Kypris, en ann mer i mitt tycke än hon!

Tempe I B. p. 348 Nr. 69. Ed. T. T. I p. 84.

99. JULIANOS, AIGYPTIERN.

Lais, som mist med tidernas lopp sin förtrollande fä-
 gring,

Ryste när vittnet deraf, skrynklade kinden hon såg;
 Derföre led hon ej mer sin spegels kränkande tadel,
 Utan egnade den, skönhhetens drottning, åt dig.
 Tag, Kythereia emot den tjugande ungdomens hjertvän,
 Speglen, ty dina behag tiden ej kränka förmår.

Ed. T. T. I p. 140.

10

quitur, tot habet illecebras, ut Veneris cingulum
 induisse facile credatur; vel cujus voces plus phil-
 tri habent quam Veneris *κεῖτος*. 99. cfr. α
 Nr. 63. v. 6. *δίσκος* speculum, a forma rotunda.

100 ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λευκάδος αἰπὺν ἔχων ναύταις τηλέσκοπον ὄχθον,
 Φοῖβε, τὸν Ἰονίῳ λουόμενον πελάγει,
 Δέξαι πλατῆρων μάξης χειροφρέα δαῖτα,
 Καὶ σπονδὴν ὀλίγη κερναμένην κύλικι,
 Καὶ βραχυφεγγίτου λύχνου σέλας ἐκ βιοφειδοῦς
 Ὀλπης ἡμιμεθεῖ πινόμενον στόματι,
 Ἄνθ' ὧν ἰλήκοις, ἐπὶ δ' ἰστία πέμψον αἴτην
 Οὐρεῖον Ἀκτιακοὺς σύνδρομον εἰς λιμένας.

Jacobs A. G. T. I p. 268 Nr. 251. Animadv. Vol. II P. 2 p. 151.

101. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, Φιλόμβριον, ὑγρὸν αἰοδόν,
 Τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
 Χαλκῶ μορφώσας τις ὁδοιπόρος, εὖχος ἔθηκεν,
 Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσάμενος.
 Πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὐκαιρον αἰσίας
 Κοιλᾶδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβιά στόματι
 Φωνὴν δ' ἠγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπελείπων
 [Εὔρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθη ναμάτων].

Jacobs A. G. T. I p. 199 Nr. 43. Animadv. Vol. I P. 1 p. 344.

Venus ipsa ejus adminiculo uti putabatur. 100. cfr. α Nr. 27. v. 1. In Leucatæ cacumine templum fuit Apollini consecratum, hinc ille Leucadius deus. v. 5. βραχυφεγγίτης. Lucerna, cui parum olei affunditur, cuiusque ideo flamma non diu durabit. γ. 101. cfr. α Nr. 75. Viator,

100. PHILIPPOS.

Du som bebor det Leukadiska bergs långtskådade
klinter,

Sköljdt, o Phoibos, utaf Joniska böljornas svall,
Mottag seglarnes gärd, det tarfliga bröd, de förtära,

Och i en liten pokal vin som är vattenbemängdt,
Mottag skenet utaf svagtflämtande lampan som dricker

Ur den snåla buteljs knappast befuktade munn,
Var oss derföre huld, och i seglen en gynnande med-
vind

Sänd, som följer oss åt ända till Aktions hamn!

Tempe I B. p. 262 Nr. 61. Ed. T. T. I p. 198.

101. PLATON.

Källornas vän, sångarinnan i dyn och Nymphernas
tärna,

Grodan, som finner behag städs i den vällande våg,
Vandraren här uppställde till gärd, afformad i koppar,

Sen han i hettans stund släckt sin förhatliga törst.
Ty då han irrade kring för att söka sig vatten, hon höjde

Rösten i läglig tid upp ur det daggiga djup.
Följande glad dess ljud anlände den vandrande mannen

Ändilg till källans rand, hvilken han längtat att nå.

Tempe I B. p. 278 Nr. 78. Ed. T. T. I p. 146.

quem, cum siti laboraret, vox ranæ e longinquo
audita ad fontem deduxerat, Nymphis æneam ranæ
imaginem dedicat. v. 2. J. putat Platonem scri-
psisse: ἀλμασι τον κουφοις τερπομενον βατραχον.
Ceterum hoc carmen elegantissimis Anthologiz
Epigrammatis accensendum judicans.

102. ΛΟΥΚΙΛΛΟΥ.

Οἱ συναγωνισταὶ τὸν πυγμαχὸν ἐνθάδ' ἔθηκαν
 Ἄπιν· οὐδένα γὰρ πώποτ' ἐτραυματίσεν.

Jacobs A. G. T. II p. 345 Nr. So. Animadv. Vol. II P. 2 p. 448.

103. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

Εἶπεν ἐληλυθέναι τὸ πεπρωμένον, αὐτὸς ἑαυτοῦ
 Τὴν γένεσιν διαθεῖς Αὖλος ὁ ἀστρολόγος,
 Καὶ ζήσιν ὥρας ἔτι τέσσαρας· ὥς δὲ παρῆλθεν
 Εἰς πέμπτην, καὶ ζῆν εἰδότα μηδὲν ἔδει,
 Αἰσχυνθεῖς Πετόσιριν ἀπήγξατο· καὶ μετέωρος
 Θνήσκει μὲν, θνήσκει δ' οὐδὲν ἐπιστάμενος.

Jacobs A. G. T. II p. 369 Nr. 164. Animadv. Vol. II P. 2 p. 470.

104. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἶπέ, πάλιν, πάλιν, Ἥλιοδώρας·
 Εἶπέ, σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
 Καὶ μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἑόντα,
 Μναμόσυναν κείνας, ἀμφιτίθει στέφανον.
 Δακρύει Φιλέραστον, ἰδοῦ, ῥόδον, οὐνεκα κείναι
 Ἄλλοθι, κοῦ κόλποις ἡμετέροις ἔσορᾷ.

Jacobs A. G. T. I p. 121 Nr. 136. Animadv. Vol. I P. 1 p. 111.

105. ΔΙΟΤΙΜΟΥ.

Γραῖα, Φίλης θρέπτειρα, τί μου προσιοντός ὑλακτεῖς,
 Καὶ χαλεπαῖς βάλλεις δύσμορον εἰς ὀδύνας;

102. cfr. α Nr. 7. 103. cfr. α Nr. 7. v. 2. genituras digerens, ut Latini loquuntur, i. e. sub qua quis constellatione natus sit, exquirens. v. 5. Petosiris, Ægyptius philosophus, cum quo in ejusdem laudis societatem venit etiam Necepsus.
 104. cfr. α Nr. 5. Poëta inter potandum absentis

102. LUKILLOS.

Här medkämparne gräfdde en graf åt hjelten i näfstrid;
 Apis, ty ingen af dem nånsin han sårat ännu.

Ed. T. T. III p. 23.

103. DENSAMME.

Ställande sjelf sin nativitet, förkunnade Aulos,
 Stjernuttydarn, sin lott, redan af ödet bestämd,
 Och att han ägde numer blott fyra timmar att lefva;
 Men då den femte han såg, såg att han intet be-
 grep,

Skämdes han för Petosiris och hängde sig; ej må man
 neka,

Att han är död, men död liksom en fåne likväl.

Ed. T. T. III p. 41.

104. MELEAGER.

Häll i pokalen, och säg, säg åter Heliodora!

Säg, och med omängdt vin blanda det ljufliga
 namn.

Och den af oljor drypande krans bevarad från gårda'n,
 Minne af hennes behag, tryck på min hjessa der-
 vid.

Rosen, de älskandes vän, se, gråter ju, därför att henne
 Mer ej i famnen af mig, utan hos andra hon ser.

Tempe I B. p. 337 Nr. 58. Ed. T. T. I p. 88.

105. DIOTIMOS.

Kär'ng, min älskades amma, hvad skäller du städs då
 jag nalkas,

Hvarför i häftiga qual kasta den usle alltjemt?

puellæ memoriam refricat.

105. Diotimus

Milesius, quem Meleager coronæ suæ intexuerat.

v. 1. Φίλη Δεπτέραια legitur in Cod. v. 2. pro
 nostro δυσμορον, δις τοσον Cod. habet.

Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων
 Ἰχνεσι, τὴν ἰδικὴν οἶμον ἰδ' ὥς φέρομαι,
 Εἶδος ἑσαυγάζων μοῦνον γλυκύ. Τίς φθόνος ὄσσαν,
 Δύσμορε; καὶ μορφᾶς ἀθανάτων βλέπομεν.

Jacobs A. G. T. I p. 112 Nr. 106. Animadv. Vol. I P. 2 p. 158.

106. ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Μηκέτι τις πτήξειε πόδου βέλος· ἰοδόκην γὰρ
 Εἰς ἐμὲ λάβρος Ἔρως ἐξεκένωσεν ὅλην.
 Μὴ πτερύγων τρομέοι τις ἐπήλυσιν· ἐξότε γὰρ μοι
 Λάξ ἐπιβάς στέρνοισι πικρὸν ἔπηξε πόδα,
 Ἀστεμφής, ἀδόνητος ἐνέζεται, οὐδὲ μετέστη,
 Εἰς ἐμὲ συζυγίην κειράμενος πτερύγων.

Jacobs A. G. T. I p. 166 Nr. 268. Animadv. Vol. III P. 1 p. 139.

107. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Καί νυκτὸς μεσάτης τὸν ἐμὸν κλέψασα σύνευνον
 Ἦλθον, καὶ πυκινῇ τεγγομένη ψακάδι.
 Τοῦνεκ' ἐν ἀπρήκτοισι καθήμεθα, κούχ' ἰλαλεῦντες
 Εὐδομεν, ὥς εὔδειν τοῖς Φιλέουσι θέμις;

Jacobs A. G. T. I p. 116 Nr. 120. Animadv. Vol. II P. 1 p. 214.

108. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Ὁ Ζεὺς τὴν Δανάην χρυσοῦ· καὶ γὰρ δὲ σὲ χρυσοῦ.
 Πλείονα γὰρ δοῦναι τοῦ Διὸς οὐ δύναμαι.

Jacobs A. G. T. I p. 93 Nr. 34. Animadv. Vol. II P. 2 p. 112.

106. cfr. α Nr. 89. 107. cfr. α Nr. 15. Mulier loquitur, quæ, conjuge relicto, nocte intempesta ad amasium inertem venerat. v. 3. τοῦνεκ' ἐν ἀπρηκτοις ἄρα κειμεθα; ὃ. v. 4. Amantes se in;

Ty då du följer den tjugande mön, jag trampar dess
fotspår,

Vandrande egen väg — såsom du säkert försport,
Att få skåda dess sköna gestalt. Olyckliga, hvarför
Slikt missunna? vår blick nalkas gudinnor också.

Tempe I B. p. 340 Nr. 61. Ed. T. T. I p. 80.

106. PAULOS SILENTIARIOS.

Ingen för kärlekens pil må framdeles frukta, ty kogret
Helt och hållet på mig Eros, den häftige, tömmt.

Ingen må rädas för vingarnas fart; ty sedan den stunden

Då han trädde mitt bröst med sin förkrossande fot,
Sitter han oskygg kvar, orörlig, och drager ej dädan,

Ja, för att dröja hos mig, klippte han vingarna af.

Tempe I B. p. 345 Nr. 66. Ed. T. T. I p. 122.

107. PHILODEMOS.

Vid midnatten jag kom från sidan af slumrande maken
Stjälandes hit, lungvåt af ett förskräckeligt sqval.

Sitte vi derföre nu orklöse, då heldre vi borde

Jollra förtjust med hvaran, jollra som älskande plä?

Tempe I B. p. 350 Nr. 71. Ed. T. T. I p. 84.

108. PARMENION.

Zeus sin Danae köpte med guld; guld ger jag dig äfven.

Mera än Zeus minsann har jag ej råd att bestå.

Tempe I B. p. 358 Nr. 79. Ed. T. T. I p. 66.

vicem verbis & grata loquacitate juvare decet. "Il-
lic nec voces nec verba juvantia cessant". *Ovid.*

108. cfr. α Nr. 93.

109. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οἶδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνόπλιον, οὐχ, ἄπερ ἄλλος,
 Σταλάαν, ἀλλ' ἀρετὰν μνᾶμ' ἀρετᾶς ἔλαχον.

Jacobs A. G. T. I p. 380 Nr. 252. Animadv. Vol. II P. 1 p. 97.

110. ΔΙΟΣΚΟΡΙΔΟΥ.

α. Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὦνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃν παρὰ
 Μουσῶν

Ἰρὴν παρθεσίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχον

Ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τρίβολον πατέοντα,

Πρίνινον, ἐς χρύσειον σχῆμα μεθημερόσατο,

Καὶ λεπτήν ἐνέδυσεν αἰλουργίδα· τοῦ δὲ θανόντος

Εὐθετον ὀρχηστήν τῇδ' ἀνέπαυσα πόδα.

β. Ὀλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἡ δ' ἐνὶ χερσὶν

Κούριμος, ἐκ ποίης ἦδε διδασκαλίας;

α. Εἴτε σοι Ἀντιγόνην εἶπεῖν Φίλον, οὐκ ἂν ἀμάργοις,

Εἴτε καὶ Ἠλέκτραν ἀμφότεραι γὰρ ἄκρον.

Jacobs A. G. T. I p. 317 Nr. 37. Animadv. Vol. I P. 2 p. 394.

111. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ.

Ἀτθίδος εὐγλώττου στόμα φέρτατον, οὐ σέο μεῖζον

Φθέγμα Πανελλήνων πᾶσα κέκευθε σελὶς·

Πρῶτος δ' εἰς τε θεὸν καὶ ἐς οὐρανὸν ὄμμα τανύσας,

Θεῖε Πλάτων, ἦδη καὶ βίον ἠυγάσας,

Σωκρατικῷ Σάμιον κεράσας μυκτῆρι φρόνημα,

Κάλλιστον σεμνῆς σῆμα διχοστασίης.

Jacobs A. G. T. II p. 63 Nr. 188. Animadv. Vol. III P. 2 p. 171.

109. cfr. α Nr. 6. Οἶδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνυ-
 πνιον, οὐχ, ἄπερ ἄλλος, Σταλάαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ'
 ἀρετᾶς ἔλαχον in Cod.; nos sequimur J. 110.

cfr. α Nr. 18. v. 3. Phliunte tragoediam inventam